

kortom van alle mysteriën des heils; 40. dat deze rechtbanken haar vonnis niet op uitspraken van 's Heeren Woord, maar alleen op artikelen van menschelijke reglementen gronden; 50. dat in haar schrifturen niet de toon spreekt van mannen die vol des Heiligen Geestes zijn, maar veeleer de toon van dorre, laag gedaalde en geesteloze spitsvondigheid; en 60. dat de vijanden van den Heere en van zijn volk schier altoos door deze rechtbanken gekroond zijn, terwijl ze schier nooit anders dan belijders der waarheid, en dat *om* hun belijdenis der waarheid, veroordeelden.

Onderdanen en ambtsdragers van Koning Jezus mogen uit dien hoofde niet anders oordeelen, dan dat deze rechtbanken zoozeer elken waarborg voor een rechtspraak naar uitwijzen van Gods heilig Evangelie missen, dat het eer te verwonderen zou zijn, zoo zij nog een enkele maal metterdaad het oordeel, dat in de Hemelen gebonden is, ook op aarde bonden door haar uitspraak; en dat er alzoo, op zijn zachtst uitgedrukt, voor elk door haar uitspraak veroordeelde alle recht en plicht aanwezig is, om krachtens de *Perspicuïteit* (d. i. Doorzichtigheid) *der Heilige Schriftuur* (die steeds ter afwering van alle clericalisme tegenover Rome door onze vaders beleeden is) zelven voor 's Heeren aangezicht de geldigheid van zulk een uitspraak te onderzoeken.

§ 5. Dit onderzoek nu wordt ten deze geheel beheerscht door de vraag, *hoe wij in ons ambt gezet zijn en hoe het door ons is bediend*. Ging het toch door, dat wij in ons ambt zijn ingezet uitsluitend door eene macht, die hare bevoegdheid hiertoe *aan de Synodale Reglementen* ontleent, dan sprak het vanzelf dat wie aanstelt ook ontslaat en wie *inzet* ook *ontzetten* kan. Zoo over onze geschiktheid en bevoegdheid, als over ons recht en onzen plicht om het ons toevertrouwde ambt te blijven bedienen, stond dan de beslissing uitsluitend en in volstrekten zin *aan de Synodale organisatie* en de namens haar optredende *Besturen*.

Juist echter deze voorstelling van het Kerkelijk ambt is het, die niet beslist genoeg kan gewraakt, en men behoeft slechts vluchtig de stelling van een Opziener met die van een Kerkvoogd te vergelijken, om dit met ontwijfelbare zekerheid in te zien. Het Kerkvoogdijschap immers wordt nergens in de Heilige Schrift opgesomd onder de van Christus' wege ingestelde ambten; het heeft te doen niet met geestelijke, maar met stoffelijke bemoeiing; het kan nuttigheidshalve in de Kerk bestaan, maar ook zonder het karakter der Kerk te deren, wegblijven; men wordt er toe verkozen naar regelen die, zonder geestelijken achtergrond, geheel van menschelijk goedvinden afhangen; men wordt er voor geïnstalleerd, maar nooit in het midden der gemeente er in bevestigd; en de rekening en verantwoording van het gevoerde beheer is voor den Kerkvoogd als zoodanig afgeloopen, zoodra zijn balans is goedgekeurd door menschelijke contrôle.

Geheel anders daarentegen gaat het toe met de eigenlijke *Ambten* in de Kerk van Christus. Deze ontstaan niet pas door de regeling of keuze van menschen, maar zijn, eer menschelijke regeling er aan toe kan komen, *door onzen Koning zelven ingezet*. Ze hebben te doen niet met stoffelijke, maar met *geestelijke* bemoeiing; en dat met dien verstande dat ook het geld, door de Armverzorgeren geïnd, een heilig offergeld der liefde wordt, dat, eens gegeven, niet langer aan menschen *maar aan God toebehoort*, en alzoo niet namens menschen, maar *namens den Koning der Kerk*, als betoon van *Zijn* barmhartigheden, wordt uitgereikt. Deze ambten kunnen dan ook in de Kerk niet ontbreken, of *de Kerk zelve* is verminkt in haar organen. En zoo wordt men er dan ook toe verkoren, niet naar regelen die menschen naar